

## דף פא.

עין משפט א.

אה"ע סימן קמג סעיף א

א. המגרש על תנאי, אם נתקיים התנאי הרי זו מגורשת ואם לאו אינה מגורשת, ואפי' הוא כהן מותרת לו. ובעינן שיאמר לה התנאי קודם למעשה, ואפי' בע"מ, להפוסקים בסי' ל"ח דגם בזה צריך תנאי קודם למעשה, הדין כך.

אה"ע סימן ו סעיף א

א. כהן אסור מן התורה בגרושה, זונה, וחללה<sup>ד</sup>. ומדרבנן אסור גם בחלוצה. וע"כ אם נשא בדיעבד ספק חלוצה<sup>ה</sup> אין מוציאים אותה.

ב. ספק גרושה<sup>ו</sup> בין מהנישואין בין מהאירוסין, ואפי' ריח הגט פוסל בכהונה<sup>ז</sup>. וריח הגט היינו כגון שגירשה רק ממנו<sup>ח</sup> או נתגרשה מכח קול<sup>ט</sup> שיצא עליה שמקודשת לפלוני. אבל גירושין על תנאי ולא נתקיים התנאי ואח"כ בעלה מת והיא אלמנה אין בגט שהיה על תנאי אפי' ריח הגט. ולפי"ז רשאי גם הכהן לגרש אשתו על תנאי ואם לא נתקיים התנאי חוזרת אליו.

עין משפט ב.

אה"ע סימן ו סעיף ד

ה. יצא קול על פלוני כהן שכתב גט לאשתו, אם באותו מקום קוראים לנתינה כתיבה, הקול הוי קול, וכאילו גירש. ונ"מ שאם מת בעלה

ד. מגמ' יבמות כ"ד.

ה. משמע מהשו"ע דגזרו לכתחילה גם על ספק חלוצה לכהן ועיין ברש"י יבמות כ"ד.

ו. מספק דאורייתא לחומרא, לא כן בספק חלוצה שזה ספק בדרבנן.

ז. ואם נישאת תצא כ"כ בח"מ.

ח. משום שכתוב ואשה גרושה "מאישה" אפי' שאינה גרושה אלא מאישה בלבד לא יקחו.

ט. והיינו מכח חומרא הצריכו גט. והמרדכי מביא להקל לכהונה משו"ת הרשב"א כ"כ הח"מ.

ונישאת לכהן אחר תצא. <sup>י</sup> אך אם לא קוראים לנתינה כתיבה, קול זה לא כלום הוא גם אם מת בעלה הכהן.

ה ו. יצא קול שנתקדשה וגם נתגרשה, חוששין לאוסרה לכהן. אבל אם היה אמתלא <sup>ב</sup> בצד הקול כגון קידש על תנאי או גירש על תנאי ולא נתקיים התנאי, הקול לא כלום ומותרת לכהן.

הגה: ז. יצא עליה קול שהיא חלוצה לא חיישינן <sup>ל</sup>.

עין משפט ג. אח"ע סימן מו סעיף ה

ח ו. קול שיצא לאחר שנישאה, או אפי' לאחר שנתארכה, שנתקדשה לאחר תחילה, אין חוששין לקול זה <sup>מ</sup>.

עין משפט ד. אח"ע סימן ו סעיף ג

ג ד. יצא קול <sup>ב</sup> שפלוני גירש אשתו בין אחרי נישואין בין אחרי אירוסין, והיא יושבת תחתיו והוא כהן - אינו מוציא, דקלא דבתר אירוסין לזה שיושבת תחתיו לא חיישינן. אבל אם בעלה זה מת ונישאת לכהן אחר תצא דלגביו הוי קול שלפני הנישואין <sup>ס</sup>.

י. גמ' גיטין פ"א, והרמב"ם לא חילק ותמיד הוי קול אף אם לא קוראים לנתינה כתיבה כ"כ הח"מ ולפי דבריו תצא מכהן שני בכל אופן.

כ. ובעינן שהאמתלא תהיה מיד וסמוך, אבל אם זה לאחר זמן אם נראה לבי"ד שזו אמתלא מהני. (משו"ע סי' מ"ו סעיף ד') וה"ה שזרק לה גט ספק קרוב לה ספק קרוב לו.

ל. מרמב"ם פ"ז מהלכות איסורי ביאה וה"ה שם.

מ. אבל אם היא מודה שנתקדשה לראשון כפי שהקול מסייעה, אסורה לבעלה. כך משמע משו"ת הרא"ש כלל ל"ה.

נ. מגיטין דף פ"א משלח רב יוסף. ובעינן שהקול יוחזק בב"ד כמבואר בגמ' פ"ט.

ס. ולא חיישינן ללעז של בנים מהראשון דיאמרו סמוך למיתה גירשה בעלה. מגמ' גיטין פ"א וכ"כ הח"מ.

עין משפט ה.

יור"ד סימן שלא פנייה פג

פג. פח. אחד מששת הדברים קובע הפירות למעשרות, והם החצר<sup>ע</sup>, המקח, האש, המלח, התרומה, והשבת, וכולם אין קובעין אלא בדבר שנגמרה מלאכתו.

כיצד פירות שדעתו להוליכן לבית אע"פ שנגמרה מלאכתן אוכל מהם עראי עד שיכנסו לבית שלו, נכנסו לבית שלו נקבעו למעשרות ואסור לאכול מהם<sup>פ</sup> עד שיעשר.

כשם שהבית קובע כך החצר קובעת למעשר, שאם נכנסו הפירות לחצר דרך השער נקבעו למעשר, אע"פ שלא נכנסו לבית.

ה"ה אם מכר הפירות או בישראל באור או כבשן במלח או הפריש מהם תרומה או נכנסה שבת עליהם בכל אלה לא יאכל עד שיעשר אע"פ שלא הגיע לבית או לחצר.

פט. הכניס לבית קודם שתגמר מלאכתן הרי זה אוכל מהם עראי.

התחיל לגמור מלאכתן אחר שנכנסו לבית חייב לעשר הכל.

כיצד הכניס קישואין ודלועין לבית קודם שישפשף, משהתחיל לשפשף אפי' אחת נקבעו כולם למעשר וכן כל כיוצא.

התורם פירות שלא נגמרה מלאכתן מותר לאכול מהם עראי, חוץ מכלכלת תאנים שאם תרמה קודם שתגמר מלאכתן נקבעה למעשר.

עין משפט ו.

אה"ע סימן קמט פנייה א

א. המגרש את אשתו וחזר ובעלה בפני עדים, קודם שתנשא לאחר<sup>ז</sup>, בין שגירשה מן הנישואין בין מן האירוסין, הואיל ואשתו היתה הרי

ע. בית קובע מן התורה, והשאר מדרכנן. ש"ך ס"ק קי"ב.

פ. אפי' עראי עד שיעשר. ש"ך ס"ק קי"ג.

צ. פירוש דאם נישאת לאחר וגירשה, אף שחזר בעלה הראשון ובא עליה, כיון שאסורה עליו בלאו דלא לשוב לקחתה לא חיישינן לקידושין. כ"כ הב"ש.

זה בחזקת שהחזירה לשם קידושין ולא לשם זנות<sup>ק</sup>, ואפי' ראו העדים שנתן לה מעות, שחזקה שאין אדם עושה בעילתו בעילת זנות, והרי בידו לעשות בעילת מצוה, לפיכך הרי זו מקודשת קידושי ודאי<sup>ר</sup>, וצריכה ממנו גט שני.

## דף פא:

אה"ע סימן קמט סעיף א

עין משפט א.

עין בסעיף הקודם

אה"ע סימן קמט סעיף ב

עין משפט ב.

ב. נתייחד עמה בפני שני עדים והיו כאחד, וראו הוא והיא את העדים, אם היא היתה מגורשת מן הנישואין ממנו, חוששין לה שמא נבעלה, והן הן עדי יחוד הן עדי ביאה, והיא ספק מקודשת<sup>ש</sup> וצריכה גט מספק, אבל אם היתה מגורשת מן האירוסין, אין חוששין לה<sup>ת</sup>, שהרי אין ליבו גס בה. ואם ראינו שהם גייסי ביניהם חוששין גם מן האירוסין.

ג. המתייחד עם המשודכת שלו, אע"פ שגס בה לא חיישינן אלא א"כ בא עליה<sup>א</sup>.

ק. מגיטין פ"א ע"ב ורמב"ם פ"ה מגירושין. וה"ה שגלוי לכל שבא עליה כגון שנשאה כ"כ הרמ"א מהר"ן, ועיין ב"ש מה שהעיר ע"ז דאם נשאה אז יש עדי קידושין, ודין הר"ן שכתב לארוסה גט ולא נתן לה ונשאה שבדאי אמרינן שביטל הגט ובודאי בא עליה שם שאני. ועיין בגאון שצ"י לסי' כ"ו סעיף א'. ועיין בדברי הגאון בסי' כ"ו ס"ק ג'.

ר. כ"כ הרמב"ם ומשמע דאז אין תופסין בה קידושין של אחר, דדוקא בהתייחד עמה תופסין קידושי אחר, אבל לא בבא עליה, כ"כ הב"ש מהב"ח.

ש. ואם נישאת לאחר תצא, ואם הבעל שהתייחד עמה הלך למדה"י אינה יכולה להנשא, והב"ש כתב דאם גירש מחמת זנות, לא חיישינן שמא בא עליה ואין חשש קידושין וא"צ גט שני. וכתב השלה"ג דאם שניהם מודים שלא בא עליה א"צ גט, והב"ש תמה ע"ז דאם הלכה היא של הן הן עדי יחוד הן הן עדי ביאה הוי כאילו עדים מעידים ע"ז, ועיין בסוף סימן קס"ז. ובב"ש ס"ק ד'.

ת. אבל כתב לה גט לארוסה ולא נתנו לה והתייחד עמה אפי' מן האירוסין, ודאי ביטלו לגט ופסול לגרש בו מדין גט ישן, כ"כ הב"ש.

א. והוא מתשובת הרמב"ן סי' קל"ה, וכתב הב"ש דלכאורה נראה מגוף התשובה דאפי' בא עליה בעדים אין חוששין לקידושין כיון דאין עסק קידושין בניהם, דדוקא באשתו